

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. R.,**
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.7. 2016, čj. 153761/2014/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 153761/2014/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 10. 2014, čj. OD 88460/14-hru. Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti záznamu 2 bodů zaznamenaných ke dni 10. 9. 2012, záznamu 2 bodů zaznamenaných ke

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

dni 11. 10. 2012, záznamu 2 bodů zaznamenaných ke dni 29. 10. 2012, záznamu 2 bodů zaznamenaných ke dni 12. 12. 2012, záznamu 3 bodů zaznamenaných ke dni 12. 9. 2013, záznamu 2 bodů zaznamenaných ke dni 5. 5. 2014 a potvrdil záznam 12 bodů do registru řidičů ke dni 5. 5. 2014.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 5. 5. 2014 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Jednotlivé body byly žalobci zaznamenány v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán I. stupně si správně vyžádal pokutové bloky a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti, vymezují tedy, komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce uvedl, že mu dne 10. 9. 2012 byla uložena pokuta za překročení rychlosti. Podle kopie pokutového bloku série SG/2008, č. G 1081732 překročil žalobce dne 9. 6. 2012 ve Starém Vestci nejvyšší povolenou rychlost, neboť mu byla naměřena rychlost 63 km/h. Dne 1. 9. 2016 se žalobce dozvěděl na základě žádosti o poskytnutí informace ze dne 22. 8. 2016 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, že měření rychlosti provedl soukromoprávní subjekt, který k tomu nebyl oprávněn podle zákona o silničním provozu. Tuto informaci proto nemohl uplatnit v námitkách proti provedení záznamu do registru řidičů ze dne 16. 5. 2014, ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Žalobce má za to, že měření rychlosti ve výše uvedeném případě bylo protiprávní, rozhodnutí o uložení pokuty a zaznamenání bodů nezákonné, tudíž i neplatné, neboť rychlost měřil radar soukromoprávního subjektu, ačkoliv podle zákona o silničním provozu je k měření oprávněna pouze policie a obecní policie v součinnosti s ní. Zákon tedy zapovídá měření rychlosti vozidel jiným subjektům než těm, jež jsou stanoveny zákonem. K tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27, a ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 – 67. V prvním z uvedených rozsudků soud uvedl, že takto provedená měření rychlosti jsou protizákonná, přičemž se tak vyjádřil k prakticky totožnému případu jako u žalobce. V dané věci bylo měření rychlosti provedeno stacionárním radarem společnosti CZ. R. a. s. Tato společnost jakožto pronajímatel měřicího zařízení tak činila na základě smlouvy o nájmu zařízení a o poskytnutí služeb s nájmem zařízení spojených a na měření rychlosti bezprostředně participovala. Nejvyšší správní soud považoval za stěžejní pro posouzení zákonnosti provedení měření, že instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů včetně jejich nastavení měl na starosti pronajímatel, tedy subjekt, který byl dle smlouvy hmotně zainteresován na postihu řidičů za spáchané přestupky. Nelze proto připustit, aby byl subjekt, který provádí instalaci a nastavení měřicího přístroje, současně hmotně zainteresován na výsledcích měření. Zákonnost měření byla zpochybněna i tím, že tento subjekt participuje též na vedení přestupkového řízení a vymáhání uložených pokut.
5. Žalobce poukázal na to, že měření rychlosti v jeho případě bylo provedeno také společností CZ. R. a. s., která tak činila na základě smlouvy o nájmu zařízení a o poskytnutí služeb s nájmem zařízení spojených uzavřené dne 26. 11. 2009 s městem Lysá nad Labem, ve znění dodatku 1 a 2. Společnost CZ. R. a. s. je hmotně zainteresována na postihu řidičů, neboť jí náleží 60 % z částek včetně DPH, které byly nájemcem inkasovány

na základě měření na zařízení poskytnutém pronajímatelem. Prováděla rovněž údržbu a servis měřícího zařízení a participovala na přestupkovém řízení a vymáhání pokut. Žalobce má za to, že výše uvedené měření rychlosti stacionárním radarem, za něž mu byla uložena bloková pokuta a proveden záznam do registru řidičů, bylo protizákonné a z tohoto důvodu neplatné.

6. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta za překročení rychlosti dne 26. 8. 2012 v ulici Třídvorská v Kolíně, je nezákonné, neboť nebyly naplněny formální požadavky tohoto druhu rozhodnutí. Na pokutovém bloku série AF/2009, č. F 1540382 totiž nebylo uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 749/2008.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 10. 2016 poukázal na to, že žalobce podal obecně formulovanou námitku, aniž uvedl konkrétní tvrzení a důkazní návrhy. V odvolání také uvedl pouze obecně formulované důvody, chybnou citaci zákonných ustanovení, pochybnosti, zda se přestupku dopustil, a formální vady rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014, 12. 9. 2013 a 11. 10. 2012, přičemž nepřipojil žádné důkazy. Proti rozhodnutí ze dne 10. 9. 2012 nepodal námitku ani odvolání a uplatnil je až v žalobě. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 – 71.
8. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65). V případě námítky proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků.
9. Žalovaný namítl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat přísně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20. Dále namítl, že pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit vady rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. 4 Ads 100/2009 – 73).
10. Žalovaný zdůraznil, že se na žalobce přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, a ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35). Dále uvedl, že žalobce měl dostatek času domáhat se toho, aby nezákonný akt byl nahrazen jiným. Pokud zůstal nečinný, způsobil si nepříznivý důsledek svým vědomým chováním.
11. Žalovaný uvedl, že se s nekonkrétními odvolacími důvody vypořádal v napadeném rozhodnutí. Přezkoumal jak oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, tak pokutové bloky a shledal, že jsou způsobitelným podkladem. Přestupek žalobce spáchaný dne 9. 6. 2012 byl ústně projednán 10. 9. 2012, přičemž byl seznámen s tím, kdo prováděl měření rychlosti. Žalobce se ke svému jednání přiznal a souhlasil s projednáním v blokovém řízení. Žalovaný zdůraznil, že žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27, na projednávanou věc nedopadá, neboť se jednalo o rozhodnutí ve věci, nikoliv o námitky proti zápisu bodů. Nejvyšší správní soud

posuzoval přestupkové jednání podle přestupkového zákona účinného v květnu 2010, jehož ustanovení na přestupkové jednání žalobce ze dne 9. 6. 2012 vůbec nedopadá. Dále zdůraznil, že žalobci bylo evidováno 6 bodů za porušení zákazu držet při jízdě vozidlem v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, dále za jízdu vyšší než povolenou rychlostí a za porušení povinnosti být připoután bezpečnostním pásem. K tomu odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/20/ES, kterou se mění směrnice Rady 91/671/EHS o sbližování právních předpisů členských států týkajících se povinného používání bezpečnostních pásů ve vozidlech s hmotností do 3,5 tuny.

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení a § 60 s. ř. s. přiznává nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, které by nebyly vznikly podáním žaloby, a žalovaný očekává plný úspěch ve věci. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní pouze ve věcech důchodového a nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
13. Žalobce v replice ze dne 7. 2. 2017 namítl, že v projednávané věci jde o to, zda měření rychlosti stacionárním radarem dne 9. 6. 2012 ve Starém Vestci, za něž byla žalobci uložena pokuta, bylo provedeno v souladu se zákonem. Zopakoval důvody, proč má měření rychlosti za důkaz získaný v rozporu se zákonem, přičemž odkázal také na § 51 odst. 1 správního řádu. Uvedl s poukazem na čl. 2 odst. 3 Ústavy, že výkon veřejné moci má být prováděn pouze prostřednictvím subjektů, jež jsou k tomu zmocněny zákony. Správní orgán nesmí přenášet výkon zákonem svěřené činnosti na druhé, pokud mu to zákon neumožňuje. Zákon tedy prikazuje užití určité formy správní činnosti zejména tehdy, má-li mít jednání právní důsledky pro fyzickou či právnickou osobu a rovněž tehdy, kdy by jeho postup mohl vést k omezení či zásahu do práv a svobod. Podle Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27) vzbuzuje další pochybnosti o zákonnosti přestupkového řízení např. generování příslušných dokumentů, podpora korespondence s provozovatelem vozidla a případným pachatelem přestupku, podpora sankčního postupu a vymáhání pokut, právní poradenství související s vyřizováním přestupkové agendy včetně vymáhání pohledávek u pachatelů přestupků a administrativně právní pomoc při zpracování přestupků, tedy široká míra participace pronajímatele na vedení přestupkového řízení a na vymáhání uložených pokut (tak tomu bylo i v případě žalobce viz čl. IV. odst. 2 smlouvy o nájmu zařízení a o poskytnutí služeb s nájmem zařízení spojených). Takto nastavený systém vede k obcházení zákona a k nepřipustnému přenosu výkonu veřejné správy na soukromý subjekt.
14. Žalobce zdůraznil, že měření rychlosti policií a obecní policií podle § 79 zákona o silničním provozu je zcela nepochybně součástí celkového dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a je tedy výkonem veřejné správy. Zákon přitom neobsahuje zákonné zmocnění pro přenesení výkonu této působnosti na fyzické nebo právnické osoby soukromého práva. Tím, že nastavení měřicího zařízení prováděl soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu. Město Lysá nad Labem tak nemohlo bez zákonného zmocnění zapojit do výkonu veřejné správy soukromoprávní subjekt a výsledky měření bez dalšího užít jako důkazu v přestupkovém řízení. Nezákonnost měření nelze zhojit tím, že s výsledkem měření žalobce souhlasil podpisem pokutového bloku. Žalobce totiž neměl jak prokázat, že jeho rychlost byla odlišná od rychlosti, kterou předložil správní orgán. Byl

tak nucen souhlasit a uhradit stanovenou pokutu. Nelze mu klást za vinu, že důvěřoval v zákonnost a přesnost provedeného měření, neboť objektivně vzato nemohl vědět, že jde o důkaz nezákonný, a to i kdyby věděl o tom, jakým měřícím zařízením bylo měření provedeno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitky, neshledal.
17. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný i žalobce s tímto postupem vyjádřili výslovný souhlas.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

18. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci: Dnem 7. 5. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 12. 5. 2014 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 5. 5. 2014 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 15. 5. 2014 podal žalobce námitky proti všem záznamům, zejména proti tomu, jímž bylo dosaženo 12 bodů. V odůvodnění uvedl, že ve věci jsou připravovány podněty k přezkumnému řízení pro nenaplnění požadavků pro rozhodnutí v blokovém řízení. Namítl především vadnou a neúplnou právní kvalifikaci a nenaplnění dalších formálních požadavků rozhodnutí. Proto jsou pochybnosti, zda byla pokuta v blokovém řízení uložena v souladu s právními předpisy. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1004/2000.
19. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
20. Podle oznámení Městského úřadu v Lysé nad Labem, odboru dopravy, ze dne 10. 9. 2012 se žalobce dne 9. 6. 2012 v 12:23 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci méně než o 20 km/h. Městská policie Lysá nad Labem za užití měřidla TPH III-SR mu změřila rychlost jízdy 63 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h (čísla pokutových bloků – G 1081731, G 1081732). Toto jednání prokázal záznam o měření Městskou policií Lysá nad Labem a vysvětlení žalobce, z nějž plyne, že si je vědom spáchání přestupku.
21. Podle pokutového bloku ze dne 10. 9. 2012, série SG/2008, č. G 1081731, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 125c 1f bod 4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „Doba, místo a popis přestupkového

jednání“ bylo uvedeno „*Přestupce se dopustil tím, že dne 9. 6. 2012 ve Starém Vestci v 12:23 hod. jel 63 km/h*“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem. Téhož dne byl žalobci vystaven pokutový blok série SG/2009, č. G 1081732 se stejným obsahem, jímž mu byla uložena pokuta 500 Kč za týž přestupek.

22. Podle oznámení Městského úřadu v Kolíně, odboru dopravy, registru řidičů, ze dne 11. 10. 2012 se žalobce dne 26. 8. 2012 v 14:09 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci méně než o 20 km/h.
23. Podle pokutového bloku ze dne 11. 10. 2012, série AF/2009, č. F 1540382 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 700 Kč za přestupek podle „§ 125c 1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „*Doba, místo a popis přestupkového jednání*“ bylo uvedeno „*26. 8. 2012, 14:09 H ul. Třídvorská Kolín nepov. r v obci 50/70/67 km/h*“. Vedle otisku úředního razítka je v kolonce pro identifikaci oprávněné osoby čitelně uvedeno její příjmení. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
24. Po doplnění správního spisu poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce využil svého práva prostřednictvím zástupce dne 1. 7. 2014. Dne 10. 7. 2014 požádal žalobce o přerušení řízení na dobu tří měsíců s odůvodněním, že budou podány podněty k přezkumným řízením ve věci záznamů v bodovém hodnocení. Dne 23. 7. 2014 správní orgán I. stupně přerušil řízení usnesením do 10. 9. 2014. Dne 18. 8. 2014 žalobce požádal správní orgán I. stupně o vymazání nepodložených záznamů ze dne 11. 10. 2012 a 10. 9. 2012 z evidenční karty řidiče s tím, že jsou založeny na nezpůsobilém podkladu.
25. Dne 3. 10. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 5. 5. 2014. V odůvodnění uvedl, že uvedené přestupky byly projednány v blokovém řízení na místě přestupku. Žalobce s blokovými pokutami vždy souhlasil. Oznámení obsahují datum, čas, identifikační údaje žalobce, údaje o vozidle a popis jednání, kterého se žalobce v jednotlivých případech dopustil. Ke všem uvedeným přestupkům jsou ve spise doloženy kopie pokutových bloků s podpisem žalobce. Námitky proti záznamu bodů v registru řidičů byly vyhodnoceny jako neodůvodněné, neboť záznam bodů plně odpovídá pravomocným rozhodnutím, která jsou závazná. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenal v registru řidičů stanovený počet bodů v souladu s § 123b zákona o silničním provozu.
26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 22. 10. 2014. V odvolání namítl, že rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně se nezabýval celkovým skutkovým stavem věci, neboť nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, především způsobilé podklady rozhodnutí ve věci. Poukázal na chybné právní kvalifikace, nesprávné popisy jednání, citování právních předpisů a namítl, že správní orgán nepostavil najisto, zda se žalobce přestupku skutečně dopustil. Vady vytkl pokutovým blokům ze dne 5. 5. 2014, 12. 9. 2013 a 11. 10. 2012.
27. Dne 18. 7. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

28. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

29. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci udělena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutové bloky (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76) a zaměřily se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
30. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
31. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci

se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

32. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“
33. Žalobce nejprve namítl, že měření rychlosti v případě přestupku ze dne 9. 6. 2012 provedl soukromoprávní subjekt, který k tomu nebyl oprávněn podle zákona o silničním provozu. Z toho důvodu má za to, že rozhodnutí o uložení pokuty a provedení záznamu bodů v registru řidičů je nezákonné, tudíž i neplatné, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 – 67, a ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27).
34. Soud shledal tuto námitku přípustnou, přestože byla poprvé uplatněna až v soudním řízení, a žalovaný se tak k ní v napadeném rozhodnutí nevyjádřil (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62). Ačkoliv soud připouští, že v případech, jichž se týkají žalobcem uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, se podílel na měření rychlosti také soukromoprávní subjekt, existují podstatné rozdíly, pro něž není možné závěry formulované zmíněnou judikaturou vztáhnout na projednávanou věc. Předně v žádném z uvedených případů nebylo rozhodnuto v rámci blokového řízení, jak tomu je v nyní posuzované věci. V prvním případě byl doklad o úředním měření, jenž byl založen ve správním spisu, užit jako důkaz v přestupkovém řízení. V druhém případě byla řešena otázka, zda je v příkazním řízení existence měření rychlosti za účasti soukromého subjektu důvodem k obnově řízení. Především však předmětem napadeného rozhodnutí v nyní posuzované věci je posouzení zákonnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Soud se stejně jako před ním správní orgány nemůže zabývat zákonností pokutového bloku, jenž je podkladem pro provedení záznamu bodů. Nepřísluší mu proto posuzovat, zda bloková pokuta byla žalobci uložena v souladu se zákonem a zda žalobce při udělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení měl k dispozici všechny relevantní informace týkající se posouzení zákonnosti jediného usvědčujícího důkazu (záznamu z měřicího zařízení). Žalobce svojí žalobní argumentací zpochybňuje právě zákonnost důkazního prostředku, na jehož podkladě udělil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ovšem není žádným oprávněným prostředkem a jeho smyslem není jakkoliv přezkoumávat, nebo snad revidovat pravomocné správní akty, k nimž se řadí i bloková pokuta. Soud se

proto argumentací žalobce věcně nezabýval, neboť pro to není v tomto soudním řízení místo. Z důvodu neúčelnosti tak neprovedl důkazy navržené žalobcem (odpověď na žádost o poskytnutí informace, smlouva o nájmu zařízení a o poskytnutí služeb s nájmem zařízení spojených, včetně obou dodatků) ani důkazy navržené žalovaným (výslech pracovnice Městského úřadu v Lysé nad Labem Š. J., protokol o podání vysvětlení a záznam o blokovém řízení vyhotovené Městským úřadem v Lysé nad Labem). Žalobní bod je nedůvodný.

35. Nad rámec nezbytně nutného soud podotýká, že žalobce svým podpisem pokutového bloku projevil ochotu zaplatit uloženou pokutu ve smyslu § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Právě ochota zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se žalobce udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdal možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013 čj. 1 As 21/2010 – 65, body 27 – 28 a 30 – 32). Udělením souhlasu s projednáním skutku v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybnil, převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušném pokutovém bloku souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání. Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Tím žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Stručně řečeno svým podpisem se žalobce připravil o možnost relevantně namítnout, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že se žalobce, jak tvrdil, dozvěděl o měření rychlosti za účasti soukromoprávního subjektu až po vydání napadeného rozhodnutí. Teprve kdyby žalobce s blokovým řízením neprojevil souhlas, mohl by v následném řízení o přestupku vznést tuto námitku a rozhodující orgán by měl povinnost z toho vyvodit patřičné důsledky. Soud k tomu dodává, že pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. 3 As 82/2017 – 24). Nelze tedy přisvědčit žalobci, že rozhodnutí o uložení pokuty a provedení záznamu bodů bylo nezákonné a neplatné.
36. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta za překročení rychlosti dne 26. 8. 2012 v ulici Třídvorská v Kolíně, je nezákonné, neboť na pokutovém bloku série AF/2009, č. F 1540382 nebylo uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby.

37. Soud proto přezkoumal tento pokutový blok, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, ve kterém soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“ Shodně viz též rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20.
38. Z pokutového bloku ze dne 11. 10. 2012, série AF/2009, č. F 1540382 vyplývá, že žalobce dne 26. 8. 2012 v 14:09 hod. v ulici Třídvorská v Kolíně překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, neboť jel rychlostí 70 km/h (67 km/h po započtení odchylky měřicího zařízení) v místě, kde je povolena rychlost 50 km/h. Soud konstatuje, že pokutový blok je podepsán nejen žalobcem, ale též oprávněnou úřední osobou. Podpis je čitelný, prozrazuje její příjmení, byť vzhledem k rukopisu mohou vzniknout pochybnosti, o jaké příjmení se jedná. Chybějící jméno a funkce lze chápat jako dílčí nedostatek, otisk úředního razítka a podpis však napovídají, že oprávněnou osobou byla zaměstnankyně Městského úřadu v Kolíně. Soud k tomu dodává, že tyto vady nemají vliv na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, neboť nezpochybňují, že pokutový blok vyplnila oprávněná úřední osoba správního orgánu, jenž je oprávněn řešit přestupky na daném úseku. Součástí správního spisu je protokol o podání vysvětlení, který dne 11. 10. 2012 (tedy v den vystavení pokutového bloku) sepsala s žalobcem V. K., zaměstnankyně Městského úřadu v Kolíně vykonávající práci v odboru dopravy. Předmětem podání vysvětlení bylo projednání dopravního přestupku ze dne 26. 8. 2012 (překročení rychlosti v ulici Třídvorská v Kolíně). Žalobce se ke spáchání přestupku přiznal. Podpis oprávněné úřední osoby uvedený na tomto protokolu odpovídá podpisu na pokutovém bloku. Je tedy bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že pokutový blok vystavila V. K., oprávněná úřední osoba Městského úřadu v Kolíně, a to ihned po projednání přestupku s žalobcem. Neexistují tedy žádné rozumné pochybnosti o identitě osoby, která pokutový blok vystavila. Ostatně i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 11. 10. 2012 zaslané správnímu orgánu I. stupně bylo vyhotoveno V. K., přičemž její podpis na tomto oznámení odpovídá podpisu na pokutovém bloku. Neúplnost údajů o úřední osobě na pokutovém bloku nemá za následek jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud podotýká, že ačkoliv žalobce navrhoval v bodech II a III petitu formulovaného v závěru žaloby, aby soud zrušil rozhodnutí o udělení pokuty v blokovém řízení ze dne 10. 9. 2012 a 11. 10. 2012 a záznam bodů provedený na základě těchto rozhodnutí, je z žaloby samotné i přiložených listin (kopie napadeného rozhodnutí) bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že žalobce napadl pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016. V rámci takto vymezeného předmětu řízení pak bylo nepřípustné, aby se soud zabýval návrhem na zrušení rozhodnutí o udělení pokuty v blokovém řízení.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.